

[Juni/juli 1971]

Det är jag igen. Bara några dagar efter det jag skickade iväg förra brevet ångrade jag mej. Jag brukar alltid göra en massa saker som jag får ångra efteråt. Det värsta är att jag alltid ger olika intryck av mej. Nu har jag mej själv att skylla för det där idiotiska brevets skull. Ditt intryck av mej kan man ju inte ta miste på. Andra människor får andra intryck av mej. Det beror på att jag är så olika ibland dum (som nu) och ibland förståndig. Några exempel:

1. Jag har blivit utkörd sex gånger i skolan. Slöjdfroken tycker nog att jag är det värsta som hänt henne. Och tror att alla tycker så.

2. Jag var i England för en tid sedan, med min familj. Tanterna sa till mamma: "Åhh, vaad Sara är en förtjusande flicka." Det trodde dom.

3. Ett par kompisar som jag har varit rätt mycket ihop med och gjort en massa kuliga saker med har sagt (jag vill inte skryta, bara säga att dom har sagt) att de gillar mej för att jag är med på allt kul och hittar på en massa kul. (För det ska ni inte tro att jag är hur lättrogen som helst, nådå) och dom tror att jag är sån.

Nu när jag var så jävelens dum att jag skrev till dej om den där dumma saken får jag skylla mej själv att du tycker jag är dum.

Brevet skrev jag just vid ett tillfälle då jag var på dåligt humör och arg på allting. Och så blev det som det blev, jag bredde på en massa, överdrev allting. Jag var tokig helt enkelt. Nu ångrar jag vad jag skrev, du blev kanske mycket ledsen. Förlåt.

Mina kompisar har sagt att de tycker Pippi, Tommy, Annika var dåliga, och jag sa att ja, det tycker jag verkligen. Men jag var nog bara avundsjuk, du har rätt. När jag tänker efter så tycker jag de var väldigt bra, alla tre.

OCH – själv har jag tänkt att DEN VITA STENEN kunde bli förstörd, och att jag själv inte kanske skulle vara så bra som jag vill tro. Men jag ville inte tänka på det. Fortfarande skulle jag ge

vad som helst (nästan) för den rollen, men jag kan nog klara mej utan den i alla fall.

För länge sedan sa mamma:

– Sara, om du vill bli en bra sk.sp. så ska du inte försöka filma som barn.

Jag tänkte på det, men när de efterlyste Fideli-spelare, ja, då kunde jag inte låta bli att skicka in. Men jag var en idiot som skrev till dej om det.

Ja, tyvärr är jag kritisk mot en del skådespelare. Vissa säger jag är toppen framför allt, och vissa urkassa. Jag är dum på det sättet. Men jag tar tillbaka det där om PIPPI, TOMMY OCH ANNIKA. De spelade jättebra. Och nu tycker jag inte längre att det var förstört. Filmen blev annorlundare än boken, men inte förstörd. Om någon säger till mej mer att det var kasst. Ja, då försvarar jag filmen, det lovar jag. (Filmerna).

Och dum som jag var kritiserade jag sista Emil-boken. Egentligen tycker jag att Björn Berg ritar så bra så jag kan inte säga det. Mitt omdöme i förra brevet var alldeles orättvist. Jag förstår att du tog illa upp.

Själv är jag förvånad över vad jag sa om senaste Emil-boken. Jag vill ta tillbaka alltihop. Jag skulle vilja säga så här:

Emilböckerna är en av de absolut bästa serierna som någonsin skrivits. Människorna är så levande beskrivna, teckningarna i toppklass. Text och bild samarbetar jättefint. Jag tycker att man ser allt i verkligheten, allt är som Småland. Gårdarna, hos doktorn och snickarboden, nässlorna, djuren, allt känner jag igen för min mormor och morfar bor i Småland på en gård. (Håralycke i Ene-ryda) Som sagt: Hur kunde jag skriva så om DEN boken?

Det tråkigaste av allt är det sista du skrev om jag kunde räkna ut varför jag var ensam. Jag hade hoppats du inte skulle reagera så. Du har ju ofta skrivit om ensamma barn i dina böcker. Och dom

EN LÄSÁNDE KLASS

verkar ju så sympatiska på alla sätt. I varje fall tycker jag det. Men många har kanske lite svårt att acceptera att såna barn försöker bryta sej loss. Missförstå mej bara inte. Först vill jag säga: Just den dagen kände jag mej kanske lite extra ensam. Men ändå inte bara då. Jag ska berätta.

När jag började skolan kom jag i en klass där det gick en flicka, vi kan kalla henne A. Hon kom från en familj där pappan o. mamman var skilda, men det hör kanske inte hit. I alla fall var hon van att bestämma allt, jag överdriver inte. Hon var störst av oss, starkast, och vi fick respekt för henne. Hon bestämde allt och alla lät henne bestämma. Jag borde också låtit henne bestämma, men jag ville inte och förstod inte att det var bäst. Så blev hon arg på mej och fick alla mot mej. De som innan varit mina kompisar, gjorde nu allt som A sa. Jag var livrädd för henne för hon sa bl.a. till dom andra att slå mej. Så höll det på i flera, flera år.

Allt detta har hämmat mej, så bara någon är det allra minsta dum mot mej blir jag hemskt ledsen men jag försöker att inte visa det. De som fortfarande gör det (retar mej) är de som lever kvar i den tiden då A och dom andra började att trampa ner mej i skiten. Men jag vill resa mej upp ur den, men det vill dom inte acceptera. Dom vill ha mej till en löjlig och betydelselös person. Det är det jag inte vill vara.

Om vi bortser från detta, så uppskattar jag faktiskt mina kompisar. De flesta är hyggliga, åtminstone dom som känner mej. Ja, jag vill inte att du ska tro att jag är så kritisk. Efter att ha läst mitt förra brev förstår jag verkligen att du tänker:

– Hon är en avskyvärd människa, kritisk, blir aldrig nöjd, tror bara hon själv är bra, mallig, inbillar sej att hon är över allt annat, o.s.v.

Men. Brevet var en enda stor dumhet, misstag. Kan du förlåta mej att jag skrev så dumt?